

Mijn Kosovo weekboek (Week 14: Einde en vertrek)

Maan 04 Jan 10: Fast Pelican

Vandaag de dag dat het snel interventieteam FAST PELICAN van start moet gaan. In feite is het een combinatie van de Deense striktheid en de Franse slag met een Griekse kers. Een rare combinatie, maar in een multinationale omgeving moet alles kunnen.

Voor diegenen die geprobeerd hebben om de weekvraag op te lossen, hier het antwoord. De vraag was wat de pelikaan toegeschreven wordt zodat hij als symbool voor bloedgevers en de Franse Logistiek gebruikt wordt. Antwoord:

Er bestonden verschillende legendes over de pelikaan in de Oudheid en in de Middeleeuwen. Zo geloofde men dat pelikanen met hun eigen bloed de dode jongen weer tot leven wekten en dat ze bij voedselschaarste de jongen met hun eigen bloed voedden. De pelikaan heeft een lange snavel en een keelzak waaruit hij de jongen voert met halfverteerd voedsel dat roodkleurig is. Bepaalde pelikanen hebben in de broedtijd een rode vlek op krop en keelzak die op een bloedende wond lijkt. Deze waarnemingen hebben tot het volksgeloof geleid dat de pelikaan zijn borst open pikt om met zijn eigen bloed de jongen te voeden.

De link met bloedgevers is direct, die met de Logistiek iets moeilijker. In ieder geval staat het dier nu ook symbool voor het eerste multinationaal snel interventieteam in Noord-Kosovo.

Persoonlijk vond ik deze startdag te vroeg, maar de Denen wilden een medische interventiecapaciteit en de Franse Ops-officieren zagen de FAST PELICAN al direct werken. De ganse oefening was dus snel in elkaar gestoken en ik moest dit ding leiden. Van een uitdaging gesproken! Maar soms moet je in het gat springen en hopen dat je op je voeten terecht komt (of toch dat niemand je val opmerkt). Vandaag moest ik springen.

De dag begon met een briefing met discussiemogelijkheid. Het was immers mijn bedoeling dat ten eerste de deelnemers wisten wat van hen verwacht werd en ten tweede dat de procedure gefinaliseerd kon worden. Het gevaar bestaat dan natuurlijk dat je andere elementen te weten komt (zeer vervelend) en dat er een discussie ontstaat omdat er bepaalde personen de SOP niet gelezen hebben. Maar het alternatief was erger.

Daarna, ondanks dat een Franse kolonel zich als een duivel in een wijwatervat verzette, de Denen een demo met hun FALCON team laten geven. Ik vond het immers verkeerd om, zoals de kolonel het wou, het actueel team direct een vuurproef te laten ondergaan zonder dat ze gezien hadden wat de bedoeling was. Pedagogisch niet echt verantwoord. De verschillende teams kennen hun werk, maar

ze zijn niet gewoon om samen te werken, en daar ligt juist het verschil en de sterkte van dit nieuw concept.

De Deense demo toonde wat het moest zijn en wat de interactie tussen de verschillende teams was. Natuurlijk kwam er van Franse kant kritiek omdat zij, de individuele teams, het anders aanpakten. Een militaire reddingsploeg werkt nu immers anders dan een burgerbrandweer, maar daar was het niet om te doen. Jammer genoeg zagen ze dit niet direct in. Eindresultaat, een aantal Fransen waren verongelikt. Ze konden dit immers beter. Goed, laten we deze energie positief gebruiken. Vanmiddag wordt het Deens-Frans PELICAN team opgeroepen voor een oefening.

Na het middageten een tweede oefening dus. De oefening verloopt zeer goed. Zelfs de interactie tussen de verschillende, multinationale teams verloopt vlot. Het is anders, maar het werkt. FAST PELICAN is dus werkelijkheid geworden. Nu nog de scherpe kantjes bijschaven en de nieuwe lichting trainen. De details bijwerken en de SOP kan getekend worden.

Later in de namiddag krijg ik te horen dat voor een zelfmoordpoging ook een CASREP (Casualty Report) moet opgesteld worden. Zo'n rapport opmaken van iemand die je kent, voelt eigenaardig aan. De gegevens komen je bekend voor.

Morgen vertrekken de eerste Fransen. Vanaf nu gaan we om de twee dagen afscheid van bekenden moeten nemen. Zij worden dan vervangen door een iets kleiner aantal personen. Zo loopt het noorden een beetje leeg.

In plaats van het gewone avondeten is er in het Belgisch Huis een pannenkoekenfeest ter ere van de verjaardag van de kapitein. Best gezellig en leuk, jammer dat er niet zo veel volk is.

Het einde van een drukke, maar succesvolle dag.

Dins 05 Jan 10

Tijdens de ochtendbriefing krijgen we te horen dat er een half uur later een vergadering over het VIP bezoek is. De Servische president komt op bezoek in Kosovo en dit kan moeilijkheden betekenen. Ik ben echter weinig betrokken bij dit soort escorte operaties, maar de vergadering moet ik bijwonen.

De korte vergadering met de COS levert weinig nieuws op. Ze zijn duidelijk al aan het uitbollen. De vergadering vervalt in het bespreken van details en het plannen van drinks. Het gevoel van 'wij zijn niet van de Battle Group' manifesteert zich als het over de vlagengroet gaat.

Het is rustig. Door de sneeuw besluiten we het lot niet te tarten en ons bezoek naar de Amerikanen in Nothing Hill uit te stellen.

Ik kan dus verder werken aan het integreren van opmerkingen en observaties in de SOP FAST PELICAN. Tevens probeer ik een rooster voor de verschillende ploegen samen te stellen. Iedereen zegt wel deel te nemen, maar als er namen op een lijst

geplaatst moeten worden, verlopen de gesprekken moeilijker. Dit is immers concreter dan een paar beloftes.

De rest van de orders aangepast en nog een paar bezoeken proberen te organiseren. Een roemloze, rustige dag.

Woe 06 Jan 10: Belgisch Huis

Normaal gezien zou de nieuwe, Griekse officier gisteren toekomen, maar dat is niet gebeurd. Hij zou dan pas morgen komen, maar nu staat hij plots voor mijn deur. Een dag te vroeg en te laat. Mijn planning moet aangepast worden.

Naast de normale routine dus een deel van mijn werk aan de Griek uitleggen. Volgende week opnieuw aan de Franse kapitein.

's Middags vind ik in mijn e-mail box de bevestiging dat ik samen met de andere Belgen terugkeer. Vervroegd terug op 2 februari dus.

Door de nieuwe die toekomen, is er extra veel werk op de ID Cards. Iedere nieuweling moet immers zo snel mogelijk een KFOR kaart ontvangen. Daarbij komt dat er door de verandering in de organisatie ook meer mensen speciale kaarten moeten hebben.

Probleempjes met de Franse toezeggingen voor de FAST PELICAN. Hun brandweer mag alleen buiten het kamp op bevel van de generaal. In de Battle Group is er geen generaal meer. Ze mogen blijkbaar alleen bij hoge uitzondering buiten het kamp opdrachten uitvoeren. Waarom hebben ze dan een bevrijdingskit voor voertuigen? In het kamp mogen we 20 km per uur rijden. Je kan moeilijk een voertuig aan deze snelheid zo in prak rijden dat je er niet uit kunt. Nu ontdekken ze dat.

Maar dat is meer een legaal probleem. De brandweer zelf wenst immers deel te nemen. De gendarmerie wil echter niet deelnemen en probeert dit met drogredenen te staven. Ze willen alleen voor Fransen tussenkomen. Hoe kan je multinationalaal samenwerken als iedereen alleen nationaal wil tussenkomen? Ze willen bij incidenten met Fransen altijd betrokken worden. OK, geen probleem. Maar de FAST PELICAN wacht niet. Allez, onderhandelen om te onderhandelen. Hoewel ze groots begonnen, eindigen ze klein en vragen uiteindelijk alleen om een aantal details aan te passen.

Na de update briefing aan de generaal is er een receptie in het Belgisch huis en dit ter ere van de afbraak die over een paar weken plaatsvindt. Veel volk, maar waar zijn de andere Belgen? Gelukkig ben ik er zonder toespraak vanaf gekomen. Ik had er wel één voorbereid, maar door een verkeerde manipulatie hadden de nieuwelingen in het transmissiecentrum alles weggeveegd. 'Je moet eerst overzetten en dan de USB-stick formateren.' Van de Denen krijgen we een fles Otard kado, niet echt Deens, maar die fles is later op mysterieuze wijze verdwenen. Waar is die naar toe?

Lang konden we echter niet van de drink genieten, want een uur later waren we op het laatste diner van de Task Force verwacht. De Generaal wou al zijn directe medewerkers een kado geven en hen danken voor de samenwerking.

Het was best leuk, maar daarna stonden er nog dingen op het programma. De Franse verpleegsters wilden hun afscheid vieren en deden dat door een avond de bar over te nemen, in hun ziekenhuisuniform. Ludiek. Maar ook dit was niet mijn laatste avondactiviteit.

De Belgisch LMT gaven nog een feestje voor hun collega's. Iedereen kwam blijkbaar op hetzelfde gedacht. Als 'oudste' in graad moest ik dus ook daar langs gaan. Het nieuws dat ze misschien toch nog twee maanden blijven, werd extra gevierd. Maar de interne verstandhouding onder LMT blijkt toch niet opperbest te zijn. Ze vormen niet echt een groep, maar eerder een samenstelling van individuen.

De avond eindigde dus laat.

Don 07 Jan 10: Driekoningen en Kerst op 1 dag

Probleem van de dag: Wie wordt er nu de baas van de Logistieke sectie? Mij hadden ze verteld dat de Franse kapitein de nieuwe S4 zou worden. Maar de Griekse kolonel zegt dat hij de nieuwe S4 wordt. Ze hebben hem dat in Frankrijk verteld.

Het lijkt voor een buitenstaander misschien eigenaardig dat ik dit zo maar niet aanneem. Een woordje uitleg dus. Landen bieden op een functie. Aan die functie hangt een minimale graad. Indien een land voor het invullen van die functie een hogere in graad stuurt, dan wil dat niet zeggen dat de hiërarchie daardoor verandert. Bvb. mijn 'nieuwe' functie vereist een majoor. De Fransen sturen een kapitein (binnenkort majoor). Indien de Grieken voor de functie van adjunct, graad kapitein, een luitenant-kolonel sturen, dan blijft de Franse majoor de baas, hoewel hij lager in graad zal zijn. De Grieken moesten maar op de hogere functie geboden hebben. Of een lagere in graad sturen.

De beslissing zal door de nieuwe commandant van de Battle Group moeten genomen worden. Ik wacht dus met de overgave-overname van het personeelsgedeelte totdat er duidelijkheid heerst.

De mannen van de planningscel zijn in gang geschoten met het herschrijven van de Conplans (Contingency Plans: plannen voor bepaalde voorvallen). In feite zijn ze hun aangepaste versies voor commentaar aan het rondsturen. Jammer genoeg is het logistiek landschap compleet veranderd en kan ik nog niet echt schrijven hoe de ondersteuning in geval van crisis zal gebeuren. De naties hebben hierin nu veel meer in de pap te brokken. Ik krijg echter amper twee uur om mijn deel op te sturen. Iets schrijven dat een beetje sturend is, zonder dat het alles vast legt. Leuke opdracht.

In de voormiddag een OSC (On Scene Commander) vergadering gehouden. De bedoeling was om te overleggen hoe we in geval van crisis moeten reageren, zonder dat we daarvoor de volledige PELICAN ploeg bij de oefening moeten betrekken. Daarna hebben we de beurtrol besproken en opgesteld voor de komende 2 weken.

Hierbij voor de eerste keer mijn nieuwe vergadertafel gebruik gemaakt, want sinds mijn verhuis heb ik daar plaats voor. Ook voor de eerste keer lokaal koffie gezet.

Bij de verdeling neem ik 4 dagen OSC voor mijn rekening. Zo wordt de Deense OSC een beetje ontlast en kunnen de Fransen hun overgave-overname uitvoeren. Dat betekent natuurlijk dat Albert en ik dit weekend nergens naar toe kunnen.

Direct daarna opnieuw een vergadering. Een Franco-Franse vergadering over hun Logistieke problemen en coördinatie. Zo verneem ik meer over hoe ze werken en met welke problemen ze kampen. Daarna met hen gaan eten.

Tegen de late namiddag voel ik me leeg door de vele problemen die opgelost moesten worden. Gelukkig vertrekken we na het verzenden van de laatste rapporten naar Leposavic voor een Orthodox Kerstfeest. Wij vieren Driekoningen en de Servische Kosovaren Kerst.

Het feest was best gezellig. Jammer genoeg werd er veel getoost en daarbij moet de 'tooster' zijn glas slivovitsj in één teug leegdrinken. Ik heb het kunnen beperken tot 3 keer. Ze voelen zich geëerd met een toast maar beledigd als je het niet meedoet. Als gast heb je dus niet veel keuze. Gelukkig was het de lichte versie, want anders had ik dit waarschijnlijk niet overleefd. Het eten was lekker en zoals altijd overvloedig.

Het vertrek van de Belgen was ook hier een deel van de gesprekstof. Na meer dan 10 jaar dat de Belgen in deze regio opereren, kennen sommige kinderen slechts het Belgisch leger, hoewel voor de volwassenen het Servisch leger 'hun' leger is. Er is hier zelfs een anekdote over. Een gezin reist door Servië en komt een Servische soldaat tegen. Eén van de kinderen vraagt van welk leger die soldaat is. De ouders antwoorden 'het onze'. Die kleine zegt dat dat niet waar is, want 'onze' soldaten dragen een ander uniform en beschrijft daarbij het Belgische. En binnenkort vertrekken we uit deze regio ...

Door ons vertrek in de late namiddag zijn we 's avonds vroeg terug in Novo Selo. Er is geen internetverbinding en na de vergadering van vandaag weet ik dat dit probleem nog niet direct opgelost zal zijn. Een beetje aan mijn verslag gewerkt en daarna gaan slapen.

Vrij 08 Jan 10

Het Logistiek probleem is nog niet doorgedrongen. Ik moet het iedere keer opnieuw uitleggen. Het is toch niet moeilijk? Ik kan geen orders meer geven. Ik moet vanaf zondag alles aan de verschillende landen vragen. En dat voor alles. Het gevolg is dat, indien we zeker willen zijn dat in geval van crisis de logistieke steun er is, moeten we de NSE bij alles moeten betrekken.

Vandaag waarschijnlijk mijn laatste Logistiek order geschreven. Een Grieks gepantserd voertuig moet voor de bevelsoverdracht naar Novo Selo vervoerd worden.

Deze morgen met de Griekse kolonel het kamp Nothing Hill gaan bezoeken. De Amerikanen zijn er geland en ik wil zien hoe ze het kamp organiseren. Na de typisch Amerikaanse controle van ons voertuig en onze papieren botsen we op de Duitse site

manager (ook een duiker!). Hij neemt ons mee op sleeptouw doorheen het kamp. Het verschil tussen de Turkse en Amerikaanse bezetting is als zwart en wit. Vorige maand stonden op de parking amper 10 Turkse voertuigen, nu staan er meer dan 40 Hummers. Het volledig uitgeruste pompstation wordt niet gebruikt. Juist ernaast staan nu 4 tankwagens en een huisje. Dit alternatief station wordt door 6 personeelsleden bediend. In het totaal werken er nu 20 KBR personeelsleden. De 6 permanente personeelsleden van KFOR zitten er werkloos bij. Logistiek is hier geen nationale verantwoordelijkheid, maar één van de KBR contractant.

Op onze terugweg springen we binnen in het Deens kamp. Binnenkort bestaat dit kamp niet meer en het is waarschijnlijk de laatste keer dat we het kunnen bezoeken. Na het middagmaal daar krijg ik een oproep voor het vervoer van een kapot, Deens pantservoertuig. Is er geen vergissing in het spel? Gaat dit niet over het Grieks voertuig? Na bevestiging, verzoek ik de Grieken om het voertuig naar Belvédère te slepen vanwaar de Belgen het naar Novo Selo zullen brengen. Ondanks mijn vorige negatieve ervaring heb ik de Belgen toch rechtsreeks de opdracht gegeven. Met een Lefse kan ik er misschien vanaf komen. Een geslaagde multinationale samenwerking.

Door dit voorval ben ik te laat voor een vergadering over een oefening. Niet echt een probleem, maar toch even de voorzitter op de hoogte gebracht.

In de late namiddag komt een nieuwe lading Grieken toe. Ik krijg ook het nieuws dat ons voertuig binnen moet. Definitief. Maar in de plaats krijgen we volgende week 2 jeeps en toegang tot een pool van voertuigen. Zal dit werken?

Morgen ben ik OSC van FAST PELICAN. Gelukkig is Albert mijn chauffeur. Als we echt moeten uitrukken, heb ik er alle vertrouwen in dat we het samen tot een goed einde zullen brengen. Maar hopelijk is het niet nodig.

In de mail vind ik op de vluchtplanning het vliegtuig dat ons op 2 februari naar België terug zal brengen. Het komt dichterbij.

Tegen de avond voel ik me terug leeg. Het begint blijkbaar door te wegen, maar het is nog niet gedaan! Nog een paar noten te kraken.

's Avonds is er een verjaardagsdrink en opnieuw afscheid van een paar vertrekkers.

Zat 09 Jan 10: Afscheid van een Task Force

Afscheid nemen wordt een routinezaak. Ook vandaag is het zover.

De laatste ochtendbriefing wordt met een kwartier vervroegd. Hierdoor zijn sommigen niet aanwezig. Na de briefing beginnen we aan onze beurt als bevelsploeg van FAST PELICAN. Binnen de 5 minuten na het alarm moeten we in het hoofdkwartier staan. Opletten dus wat we doen. Het eerste uur spendeer ik aan het klaarmaken van een dossier zodat ik, bij een eventueel alarm, alles bij de hand heb. Tevens woon ik de radiocheck bij om te horen wie er allemaal antwoordt. Er is blijkbaar nog werk aan de winkel.

Samen met de nieuwe Grieken is mijn nieuwe S1 toegekomen. Ze is direct een succes. Tja, wat wil je in een typisch mannenwereld. In ieder geval is ze bereid om te werken, wat bij de huidige Franse chef niet zo vanzelfsprekend is.

Iets nieuws: de Griekse kolonel zet koffie. Ik zal dus op mijn koffieverbuik moeten letten. Tevens is er ook een mogelijk geval van H1N1 griep bij de Grieken. Er heerst dus een beetje paniek in de medische wereld.

De nieuwe J1 uit Pristina op bezoek gehad. Hij wou een beetje spreken over de structuur en de bezetting van de nieuwe Battle Group. Deze gelegenheid aangegrepen om hem een paar verbeteringsvoorstellen te doen. Hij heeft ze genoteerd. Misschien zal mijn opvolger er van kunnen profiteren.

In de voormiddag een kleine, sobere receptie voor de staf van de Task Force. De allerlaatste! Daarna kunnen we de fotograaf overtuigen om een foto van onze sectie te nemen. Oeps, we zijn de kapitein van G4 Health vergeten. We zullen het dus opnieuw moeten doen.

Door de bevelsoverdracht is de laatste update vervroegd. Er is hierbij een Franse TV ploeg aanwezig.

Onze printer stopt om klokslag 16u00, het officieel startmoment van de Battle Group, met werken. Een voorteken?

Door de pogingen het ding terug aan het werk te krijgen, immers een heleboel mensen moeten hun kaart nog krijgen, bijna te laat voor de parade. Deze bevelsoverdracht was mooi, maar duurde lang door de vele en lange speeches. Het viel me weer op dat de Belgen de mooiste drill hebben. Maar zoals altijd gaat het pas tegen het einde beter. Hoewel, de Grieken zijn ook niet slecht!

Na de parade was er een goed verzorgde receptie. Tegen het einde ervan bij de Amerikanen verzeild geraakt en ons goed geamuseerd. Bij het naar buiten gaan, kom ik in een storm terecht. In een fractie ben ik drijfnaat. Hopelijk is deze storm geen voorteken.

Afscheid van een Task Force

De oude wimpel wordt opgerold

De nieuwe wimpel wordt ontrol

De geboorte van een nieuwe Battle Group

Bediening in traditionele kledij

De keuze is aan u

*Inspectie van de troepen door de Commandant van KFOR en de Task Force
(weekvraag: waar sta ik?)*

Zondag 10 januari 10

Vandaag van permanentie en dus niet echt de kans om lang te slapen. Dan maar gaan werken in de voormiddag. Mijn container gekuist en gaan eten.

Na het eten, heb ik me aan het schrijven gezet en een beetje geSkyped. Voor de rest niets te beleven.

Een rustig einde van een rustige week. Brengt volgende week meer?

Hoesy

'They, the ones closest to the action, are the ones the so-called higher echelons are there to support.'

Tom Clancy in 'Every man a tiger'